

20.

Herrnhag, 1735; Basel, 1745

Is - ten szí - vén meg - pi - hen - ve Forr - jon szí - vünk
 Hi - tünk kar - ja úgy ö - lel - je É - des Meg - vál -
 egy - be hát, Ő fe - jünk, mi né - ki tag - ja,
 tón - kat át!
 Ő a fény, mi szí - ne - i; Mi cse - lé - dek,
 ő a gaz - da, Ő mi - énk, ö - vé - i mi.

2. Szeretetlenben összeforrva, Egy közös test tagjai,
Tudjuk egymásért harcolva, Ha kell, vérünk ontani.
Úgy szerette földi nyáját, S halt meg érte jó Urunk;
Fájna néki, látva minket, Hogy szeretni nem tudunk.
3. Nevelj minket egyességre, Mint Atyáddal egy te vagy,
Míg eggyé lesz benned végre Minden szív az ég alatt;
Míg Szentlelked tiszta fénye Lesz csak fényünk és napunk,
S a világ meglátja végre, Hogy tanítványid vagyunk.

M. L. Zinzendorf, 1700-1760; Chr. Gregor, 1721-1801